hulk polle muud kui jämmeda ride ehk agga palmpu lehtede sisse mässitud.

Israeli ja Judarahwa surno woidminne olli teine hopis, muudkui et Jakobit ja Josepit, kes Egiptusse male ärrasurriwad, seält Ma prugi järrele rohhoga woiti. (Wata 1 Mosesse Nam. 50 peat. 2. 3. ja 26 salm.)

Judarahwa surmud, mis rikkamat suggu, pesti kohhe, kui hing sai lahkunud; siis neid woiti agga peält ja suitsetati seggatud mirri ja aloe ja mu kalli rohhoga; pärrast mähhiti jallust ja käsisit mähkmettega; mässiti kalli linnaste riette sisse ja widi kohhe mahha, kuida Onnisteggia matmissest ja Laatsarusse üllesärratamisest öppime.

On need woitud surnokehhad nüüd jo ennam kui kolm tuhhat aastat ilma mäddanematta ja muutmatta jänud, ja leitakse neid Egiptusse maal mitmest paikast, kui on piramididest, ehk nende liggidal kiwwist wolwitud, ehk kaljo sisse raiutud haudadest, kuida ka Judarahwaski armastasid ommad surnud kobaste ja kaljo sisse raiutud haudadesse mahhapanna. Mis on sure kulloga ja hoolsaste woitud, need on karwa polest prunikad; juuksed, silmakulmokarwad, hambad, silmadki ja keik silmnäggo on ennamiste wiggata ja muutmatta, otsekui innimessel, kes wast ärrasurnud. Nahk on pehme kui parknahk, mähkmed annawad kergemaste lahtiarrotada; lihha on rabbe, et sünnib kätte wahhel murrendada. Teised, mis keskmist suggu, on rängad tösta ja kowwad kui pu pakkud; lihha ja luud on keik ühhes pakas, ja mähkme wööd nenda nahhaga kokko paatund, et agga waewalt annawad lahtiwötta ja tükkiks murda. Monnel woitud surno kehhal on ka labbakässi, sörmed ja küned punnaseks wärwitud; monnel uhkemal keik kehha, ehk ommetigi silmnäggo, jallad ja käed ärrakullatud. Tuakse neid Egiptusse maalt, kui inmeasja, mitme male wälja, ning on ka Tartus sure koli kunskambris